

turlig og correct Maade at beskaffe Folk i det Forhold, hvori de nyde Statens Goder og Beskyttelse, men det er noget ganske Andet end at beskaffe den høiere Indtægt efter, hvad der kan afgives af den. Det er en Selvfølge, at naar Indtægter ere meget lave, gaaer det ikke an at tage Skat af dem, da man derved vilde tage det Allernødvendigste fra dem. Dernæst er der ogsaa visse Classer, hvis Skatteevne er saa ringe, at det ikke gaaer an, at Vedkommende betaler fuld Skat. Dette har ført os til den dalende Scala. Men overstrider Indtægten denne unegtelig noget vilkaarlig valgte Grænse, har man kun een sund Regel at gaae efter for anden Indtægt, og det er, at alle Folk skulle betale en lige høj Procent. Men, sige ærede Medlemmer: Man skal gaae efter et Skjøn, efter et „retfærdigt og billigt“ Skjøn. Men hvad er det? Naar det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds (Gad) siger: Jeg har fundet et retfærdigt og billigt Skjøn, kan der komme Andre, f. Ex. som idag den ærede Nigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (S. Jensen), der sige: Nei, et retfærdigt og billigt Skjøn er det ikke, vi „stjønne“ ganske anderledes. Paa den Maade kan Nar for Nar Tanken om det retfærdige og billige Skjøn forandres, og man har aldeles ikke noget Grundlag for dette rigtige og retfærdige Skjøn. Jeg skal ikke gaae ind paa alle de Enkeltheder, der fra forskjellige Sider ere anførte. Den ærede Ordfører har allerede sagt, at man i den Grad maatte fordybe sig i Behandlingen af communistiske og socialistiske Theorier, for at behandle denne Sag, at det vilde være overordentligt uheldigt paa dette Sagens Trin at skulle gaae ind derpaa, men naar jeg blot tager Hovedprincippet og lægger det til Grund, er det mig fuldkommen klart, at de Herrer med deres Skjøn over Evnen til at betale ere inde paa en falsk Vej, som umuligt kan lede til en billig og retfærdig Skat, og jeg kan ikke stemme for en Lov, der betræder den. Altsaa, efter hvad jeg har udtalt, følger jeg den høitærede Finansminister, idet jeg kaster Ansvar over paa ham og haaber, at han vil være istand til at gennemføre denne sin Lov, og at han fremfor Alt ogsaa, naar den træder ud i Livet, vil kunne overvinde alle de Banfærligheder, som

ganske vist ville stille sig frem for ham. Jeg haaber, at han vil være istand til at gjøre det i den Grad, at Loven vil blive modtaget med nogenlunde Velvillie, — at man skulde glæde sig over den, er Noget, man selvfølgelig ikke kan vente af en Indkomsskat — og at den vil kunne bane Veien til, at vi ved en Fremtidsstat kunne skaffe os af med flere deels forældede, deels uhenfigtsmæssige Skattebyrder, directe eller indirecte, navnlig indirecte, som ganske vist thuge paa Omsætning og Handel og stærkt ramme en Deel af Befolkningen, som ikke godt kan taale det.

Formanden: Jeg skulde dog, inden Forhandlingerne gaae videre, henstille til ærede Medlemmer ikke under en Forhandling om denne almindelige Skattelov at inddrage Underfølgelser om visse bestemte Personers Skatteevne.

Sage: Maatte jeg spørge, om den høitærede Formands Bemærkning sigtede til, hvad jeg havde sagt.

Formanden: Min Bemærkning var foranlediget ved det ærede Medlems Udtalelser.

Sage: Var det mine Bemærkninger om den høitærede Finansminister? (En Stemme: Nei, om Conseilspræsidenten). Ja, det var en Feil af mig, det erkjender jeg.

Steenstrup: Det er vist ikke den eneste Feil, som det ærede Medlem har begaaet i det udmærkede Foredrag, vi nu have hørt! Jeg skal indrømme, at idag have de ærede Herrer, som forsvare den usforandrede Scala, ganske vist ikke tiet stille, og jeg indrømmer, at de have forsvaret en i og for sig uholdbar Sag meget godt, forsaavidt den kan forsvares. Den kan imidlertid ikke forsvares med de Grunde, som bleve anførte, thi alle disse concentrerede sig om dette One, at gaae udenom Sagen. Alle Grundene indeholdtes i de Ord: „upraktisk“, „Landsting“ og „ubetimeligt“, hvorimod man idag benægter Sagens Kjernepunkt, det, hvorom jeg troede, at Alle vare enige, i alt Fald dette Things store Fleertal, og som har været gjort